

Ordføreren (Dalsgaard): Paa dette Tidspunkt skal jeg ikke forlænge Forhandlingerne længe, saa meget mere, som de Udtalelser, der ere fremkomne, siden jeg først havde Ordet, ikke have givet særlig Anledning dertil. Overfor det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) skal jeg sige, at det gif mig idag overfor hans nye Grunde, om man kan bruge dette Udtryk, som jeg, da jeg først havde Ordet, sagde at jeg havde befundet mig overfor hans gamle Grunde for at indføre Udsørelsesforbudet, nemlig, at de gaa langt over min Forstand. Om Feilen ligger i min Forstand eller i hans Grunde, derom kunne Meningerne jo være delte. Jeg skal dog erindre det ærede Medlem om, at trods det, at det nu er over 2 Aar siden, han gjorde sin gentale Opfindelse, kan han dog endnu komme tidnok til at tage Patent paa den, hvor det skal være i Europa. Det ærede Medlem har — det skal jeg villig indrømme — større Indsigt end jeg paa mangfoldige Omraader, jeg tvivler heller ikke paa, at det ogsaa gjælder paa Heflamebojenets Omraade, men jeg tror alligevel, jeg ser rigtigere paa, hvad vi kunne vente os af et Udsørelsesforbud ad Heflamens Bei end det ærede Medlem. Det ærede Medlem fremstatte en Udtalelse, som jeg ikke skal negte kom mig meget overraskende. Han sagde: Hvad vi kunne opnaa ved et Udsørelsesforbud ad Rettens Bei i England, det har jeg ikke undersøgt endnu; der maa gaa store Undersøgelser forud, inden man kan sige Noget om det. Jeg skal ikke negte, at efter det ærede Medlems Stilling til hele denne Sag, efter den Betydning, han tillægger Udsørelsesforbudet, undrer det mig, at han endnu ikke er kommen saa langt, at han har faaet undersøgt, hvad vi kunne opnaa ad Rettens Bei i England, hvis vi vedtage Udsørelsesforbudet. Trods det, at det ærede Medlem, som sagt, har langt større Indsigt end jeg paa mange forskjellige Omraader, særlig ogsaa paa det juridiske, er jeg dog kommen videre end han med Hensyn til Viden om dette Forhold. Som jeg sagde, da jeg først havde Ordet: I England er det ikke ulovligt at kalde hollandsk Margarine for „danish mixture“, og enten man vedtager et Udsørelsesforbud eller ikke, kan man allsaa ikke ad Rettens Bei komme Slagt til Livs. Den ærede Minister udtalte sig jo ogsaa i

Tilslutning dertil, da han første Gang havde Ordet. Han vilde indrømme, at vi ad Rettens Bei ikke kunde opnaa Noget paa den Maade. Det samme ærede Medlem udtalte, at dersom Flertallet havde stillet sig paa det gamle Standpunkt, havde det været i sin formelle Ret. Sa Flertallet er, som det nu har stillet sig, baade i sin formelle og reelle Ret. Naar man giver en Lov for 2 Aar, kan man ikke sige, at Alt skal blive ved det Gamle, hvis man ikke kan enes om noget Nyt. Naar man sætter en Tidsgrændse ind i Loven, vil det sige, at naar Tidsgrændsen er udloben, staar det frit for, om man vil have Loven forlænget eller ikke, og hvilket Indhold man i bekræftende Fald vil have Loven givet, og Flertallet er derfor baade i sin formelle og reelle Ret til at stille sig, som det har gjort, og det glæder mig, at den høitærede Indenrigsminister anerkjender, at Flertallets Stilling er særdeles korrekt. Den høitærede Minister udtalte, at han fandt det rigtigt, at Rigsdagen nu sagde, om vi skulde have Udsørelsesforbud eller ikke, og deri giver jeg den høitærede Minister fuldstændig Ret; det forekommer ogsaa mig at være rigtigt at afgjøre denne Sag nu. Det ærede Medlem udtalte om Overenskomsten i 1888 paa det Punkt, at man fuldstændig overlod det til Ministeren, om vi skulde have Udsørelsesforbud eller ikke. Nei, det er dog ikke helt rigtigt. Ministeren kunde loyalt ikke sætte Udsørelsesforbudet i Kraft, dersom der ikke kom til at foreligge nye Grunde, og et Vidnesbyrd om, at det var det ene af Thingenes Mening, kan jeg give det ærede Medlem i de Udtalelser, som Ordføreren for Folkethinget, det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen) fremstatte her i Thinget, da Fælledsuddalgets Indstilling her var til Behandling. Da udtalte han bl. A. — det staar i Folkethingstidende for 1887—88 Sp. 5350—51: „De Herrer ville deraf se“ — efter at have refereret, hvilket Mæglingsforslag man var kommen overens om angaaende Udsørelsesforbudet — „at vi gaa ud fra, at Forholdene, efter hvad der foreligger i Dieblittet, ikke give tilstrækkelig Anledning til et saadant Forbuds Udstedelse. Vi have ganske vist ikke kunnet driste os til at paastaa, at der ikke kunde komme til at foreligge Omstændigheder og Forhold, som kunde motivere et saadant Udsørelsesforbud; men jeg vil gjen-